

Jeg hedder Christina og har boet på Fejø i 3,5 år. Jeg vil gerne fortælle lidt om det fællesskab, der gjorde, at vi lykkedes med hjemmehjælps-sagen.

I søndags kunne man læse et interview af sociolog Eva Steensig i Politikken, Eva beskæftiger sig med nye tendenser i samfundet. Man kunne læse, at den danske identitet med stærke og brede fællesskaber, hvor vi opfatter os som lige, er på retur... men, står der! -Der opstår modreaktioner mod denne tendens, som da beboere på Fejø gjorde opstand, fordi kommunen ikke ville yde døgnhjælp til øboere

For 2 år siden fjernede Lolland kommune øboernes nødkald og hjemmehjælp. Det var pludselig ikke muligt at få hjemmehjælp efter klokken 13. Vi fik at vide, at det var af økonomiske og praktiske årsager, og i øvrigt var det også sådan på Tunø.

Lyn-hurtigt opstod et stærkt fællesskab mellem berørte borgere, pårørende, centerrådet, aktive borgere og mig. Jeg har tidligere arbejdet med visitation af hjemmehjælp. Det var et meget stærkt sammenhold, der opstod og med en helt uvurderlig tillid i dette fællesskab.

Sammen fandt vi ud af hvem der var berørte, hvad var blevet sagt, hvem havde noget på skrift? –og hvad kunne vi praktisk gøre? Alle involverede var selvfølgelig frivillige. Bente og Minna meldte sig til at passe nødkald, de gjorde en kæmpe indsats. Der blev holdt møder, der blev skrevet klager, gode råd og viden blev delt mellem berørte borgere og pårørende, og orienteringer strømmede ud på vores fantastiske ø-mailliste, hvor vi øboere meget hurtigt kan få kommunikeret ud til hele øen og debattere. Det siger sig selv, at de berørte borgere og pårørende var meget berørte -Men en helt fantastisk tillid og åbenhed gjorde, at vi kunne løfte sagerne sammen, så det ikke kun blev enkeltsager, men også en generel og principiel sag for os øboere.

Ministerier, Ankestyrelsen og ÆldreSagen blev kontaktet. Vi fremlagde data, vi argumenterede; vi ville ikke acceptere, at vi ikke havde samme ret til hjemmehjælp, som hvis man boede et andet sted i landet. Vi ser os selv bo i et godt helårssamfund, og her vil vi gerne kunne blive boende, investere og udvikle os.

- Det gav en del postyr og bekymring ! For sådan er det, når der sættes spørgsmålstejn ved autoriteterne. Vi var igennem en lang proces - Og vi lykkedes! Ankestyrelsen afgjorde til Fejøs fordel, at lighedsgrundsætningen er gældende. Det betyder, at man har lige ret for loven, også selvom vi er øboere. Dette har fået betydning for alle andre småøer i Danmark. Sikken et resultat!

- Resultatet betyder konkret; fra i foråret -2018 får øboere nu igen nødkald og hjemmehjælp når de har behov, også om aftenen og om natten. Nogle, der slet ikke har turde søge om hjælp tidligere, de søger nu, og de får hjælp. Resultatet betyder, at folk kan blive boende. Det betyder, at folk tør at bosætte sig. Det betyder, at man tør investere i hus og virksomhed. – et helt nødvendigt grundlag for os.

Den anden dag var jeg ude og besøge en øbo på en af de andre øer (ja for det gode fællesskab breder sig øerne imellem). Den ældre herre sluttede af med at sige: Det kan godt være, at jeg ikke har så mange kræfter til at leve mere - Men til det sidste, vil jeg bede om den hjælp jeg har ret til, for at kunne blive boende på dette skønne sted, lige her! hvor jeg bor.